

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 reals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

COCODRILOS.

Vaig llegint... vaig llegint... vaig llegint... y com més ho llegeixo menos ho entench.
Lo Pare Llanas diu que parla en nom de la Religió.
El Correo Catalán respon en nom de la Religió.
Y com que la pobra Religió se troba entre mitj de l'un y de l'altre, resulta que 'n surt despampanada.
¡Pobra Religió! De tant que l'estiman l'apunyegan.

Comensa a publicarse La Ilustracion Católica, redactada per canonges, capellans, alguns devots y algunes devotas; y 'l director del Correo Catalán, empresari de una altra ilustració titulada La Hormiga de oro, véu amenassats los granets de blat que arplega en las eras del Senyor, y 's disposa a defensarlos ab las potas y las antenas.

Una formiga no s'espanta... y menos per un capellà... y molt menos per un Pare Llanas.
Lo director del Correo l'hi tira la mitena ('ls neos no gastan guants); lo Pare Llanas la recull, y 's arma la de Déu es Cristo.

Ratxadas d'articles en lo Diari de Barcelona, ab lo títol de «El Luicismo». Y desseguida, sense pendre alé, ratxadas d'articles en lo Correo Catalán, ab títols més ó menos expressius, pero que podrian reduhirse a un: *Sotanas en l'ayre*.

Perque ni 'ls cipayos que acorralavan a un capellà dintre de una escaleta y 'l feyan inflar, tractavan ab tan poch respecte y ab més desenfado als ministres del altar, que 'l Correo Catalán al Pare Llanas.

Y aquest, per la seva part no es maneo, contra 'ls paisans que volen sobreposarse al clero, y subjectarlo a las sévas passions polítiques.

Però 'l Correo Catalán té una disculpa que l'abona. Lo fondo de la polémica se reduheix a averiguar si per servir dignament a l'Iglesia s'ha de dur ó no s'ha de dur sotana.

El Correo catalán pot disculparse dihent que sent ell dels que surten a la montanya a fer barbaritats a benefici de la religió ó haurá d'arremangársela ab lo qual faria molt mala fila, ó bé correria 'l perill d'enganxarse ab las gatotas y ab los esbarzers, ó d'entrebancarse y anarse 'n de trompis.

Es un gran argument, que veyentlo mitj perdut, regalém al Correo Catalán, y valga per lo que valga.

L'article que publicava 'l Correo 'l diumenje últim titolat «Un hombre al agua» (aquest home a l'aygua es lo Pare Llanas), consistia ab la reproducció degudament comentada del article VI que dit Pare escolapio havia insertat en lo Brusi.

Veus' aquí un ramellet de..... ¿flors?... no, d'escar-

dots procedents del camp mestis y del camp carlista. Vagin llegint, y cuidado a punxarse:

Diu lo P. Llanas:
«No han necesitado saber que un sacerdote acariciaba ideales distintos de los suyos en política, para hacerle blanco de los tiros de su malquerencia, envueltos en un lenguaje netamente tabernario; les ha bastado suponerlo así, no hallarlo entre los borregos de su rebaño tras la alfalfa con que le brindan.»

Comentari del Correo:
«También podemos ofrecer paja a quien lo prefiera. Grano no pida, no, porque se han quedado con él los compradores de bienes nacionales etc. etc.»

Consti que al Pare Llanas ab tot y ser capellà, comensan per donarli palla.

Diu lo Pare Llanas:
«Ved que enemigos tenemos: Ecce Homo. Así he sido expuesto yo al blanco de la ignominia del Correo catalán por el gobernador del integrismo, para que sus turbas vociferen como las de marras: ¡crucifícadlo! ¡crucifícadlo!»

Comentari del Correo:
«Ya nos han hecho sus amigos de Vd. Pontífice, lego y obispo de levita; ahora Vd. nos hace gobernador. Vamos a ver quien nos da el empleo de general; pero no olviden que sea con sueldo. Lo malo es que esos nombramientos son como sus excomuniones que no hacen *fo ni fu*»

Perdoni, Sr. Llauder, no 's diu aixís; se diu, *ni fa, ni fo*

Me 'n empasso un tros y llegeixo:

Pare Llanas:
«Luego el Correo catalán quiere dirigir al sacerdocio por caminos opuestos a los marcados por el Vicario de Jesucristo.»

El Correo:
«¿Qué concierto de violón! Y todo por no saber leer siquiera las palabras del Papa.»

Resulta que 'l Pare Llanas no sab de llegir. Declara després que no pertany a cap partit polítich y diu El Correo:

«No diga Vd. eso jamás, porque es regla general que el que dice que no es de ningún partido es que no tiene valor para confesar el que atrae sus simpatías. Y el que realmente no pertenece a ninguno es que es *memo*»

Y ja tenim que no sols no sab llegir, sino qu' es *memo*.

Diu lo Pare Llanas:
«Denostar, calumniar, difamar a un sacerdote, porque conforme al deseo del Papa, no pertenece a un partido determinado.»

Comentari del Correo:
«Hemos recibido del P. Llanas el tercer concierto de violón, y para que conste firmamos el presente etc. etc.»

Propo-a 'l Pare Llanas seguir la polémica en el Correo y 's compromet a deixarlo sense suscriptors, y respon El Correo:

«La chifladura es una enfermedad de difícil curación; cuando está metida en la mollera es casi imposible de alojarla...»

Després afegéix:
«Cuando la chifladura llega al grado de chifladura esférica, es incurable.»

De manera que 'l Pare Llanas a més de tocar lo violón, está *xiflat*.

Pare Llanas:
«La buena educación y el sentimiento católico se rebelan contra este proceder. Pero ¡vaya de educación y de sentimiento católico entre ciertas gentes!»

Correo:
«Género cursi puro.»

Pare Llanas:
«El respeto que merecen los lectores católicos del Correo me ha empeñado en la tarea de arrancar la piel de oveja con se cubren algunos lobos que destrozan el rebaño del Señor...»

Correo:
«¿Qué afición le ha tomado el buen padre a la ganadería «Borregos, alfalfa, piel de oveja, rebaño...»»

Pare Llanas:
«... de quien espero que premiará mi noble intento...»

Correo:
«Si, con un premio especial extraordinario.»

Pare Llanas:
«... con más los insultos que con este motivo me dirige el Correo catalán, a cuyo director perdono de corazón, como deseo que Dios a mí me perdone.»

Correo:
«Amen. Muchas gracias.»

Y aixís van seguint l'un cremat, l'altre prenentsho a guassa, a tall de Voltaire, fins al final, que diu el Correo:

«Cálmese el buen Padre y tómelo con la paciencia que nosotros, que no nos damos por ofendidos (ja 's conèix) por sus injusticias; por cual razón no tenemos necesidad de perdonarle nada, antes nos da compasión el estado en que le vemos.»

Resultat, que l'un dona una bofetada al altre y diu que 'l perdona.
Y que l'altre li tréu las tripas al sol y diu que l'hi tèle llástima.

Lo capitá Swan del *Circo equestre* que no pot treballar a gust per haverseli mort un cocodrilo, aquí 'n té un criadero.

Cocodrilos católichs, que 's mossegan y després ploran.

L'espectacle mes divertit de tota la cristiandat.

P. K.

EXPLOTACIÓ LITERARIA.

Are que no hi ha casi una sola població de Catalunya que no celebri la seva festa ab un certamen literari—sense que per res volguém ofendre als nobles

iniciadors de aquests concursos—hém de parlar de un negoci poètic que 's realisa a Tolosa (Fransa), que casi mereixeria 'l títol de *timo literari*, si no li escaygués millor lo d' explotació segura de la vanitat dels tontos.

Hi ha a Tolosa una societat, una corporació o una empresa—més aviat es lo últim que lo primer—creada en l' any 79, y que desde aquesta fetxa ve dedicantse al tràfich literari internacional, hem de creure que ab bons resultats, desde 'l moment que no abandona 'l negoci.

Aquesta empresa porta 'l títol pompós de *Academia Mont-Real*.

Lo gerent es un tal M. Albert Mailhe—12 plassa Rouaix—qual Mr. Albert se titula *president inamovible* de la mateixa.

Y déu ser inamovible per no haverhi ningú que pugui substituirlo. La Academia Mont-Real es ell.

La gracia de la Academia consisteix en la celebració de un certamen anual.

Cada any surt un programa redactat en varias llengüas. Lo que tenim a la vista ho está en francès, en anglès, en espanyol, en italià, en portugués y en alemany. Aquest programa s' expedeix a profusió a totes las nacions europeas, se suplica als directores de periòdichs que 'l reproduheixin, alguns ho fan a falta de original, y Mr. Albert desde la seva barraca de Tolosa espera que passin poetas, com lo cassador de reclam espera desde 'l parany que passin lòrts. (No aludeixo per res a n' en Tort y Martorell, perque aquest no s' hi deixaria caure).

Vostés dirán:—Está bé; pero fins aquí, tractantse de un certamen literari, no veym lo negoci.

Verdaderament, lo negoci no 's véu encare; pero vagin llegint y 'l veuran.

Lo certamen que porta 'l títol de «Gran concurs internacional» compren varias seccions.

Lo programa del any present conta las següents:

Primera: Poesia assumpto determinat, de cent versos a tot estirar: oda a M. Alfred de Musset.

Segona: Poesia assumpto lliure, de quaranta versos tot lo més.

Terçera: Prosa, assumpto determinat, de doscentas ratllas máximum: elogi de Lope de Vega.

Quarta: Prosa, assumpto lliure, (noveleta): de cent cinquanta ratllas tot lo més.

Ja ho veuen, cent y quaranta versos; doscentas y cent cinquanta ratllas en prosa... Si volen guanyar un premi no han de cansarse gayre, ni han d' embrotar massa paper... Després sabran perqué.

Però si 'ls treballs son curts, los premis son llarchs: se concediran a las quatre seccions indicadas, la friolera de trenta premis, *dotze* accessits y cent mencions de 1.ª, 2.ª y 3.ª classe.—Total 142 distincions.

Lo qual implica que del certamen han de sortirne al menos 142 autors premiats.

Ja veuen que la cosa va en gran.

Per supuesto que 'l negoci no 'l veuen encare, perque encare no ho he dit tot.

Entre las condicions del concurs, s' hi contan las següents:

Primera: Los manuscrits escrits *legiblement* aniran acompanyats de un plech tancat ab lacre, que contindrà 'l nom y las senyas del autor.

Segona: Los autors designaran la secció a la qual volen concorre.

Y terçera: Incluhiran en cada plech un franch (una pesseta) en sellos de correu, per drets d' inscripció.

No veuen? Ya pareció aquello.

Envihin la poesia... y la pesseta.

Mr. Albert haurá sentit contar aquella treta de un fulano, que va posar un anunci en los periòdichs, dient que tenia *deu mil duros de renda* y que 's casaria ab la xicota, que li agradés per pobre que fós, que 'l hi enviés lo retrato y un sello per contesta-li. L' endemà vá rebre més de 20,000 cartas ab lo sello corresponent.

Quantas poesias y quantas pessetas en sellos reberá cada any Mr. Albert?

Aquí está el busilis.

Calculin que la vanitat literaria es una epidemia dels temps moderns. Qui més qui menos, ben fets o mal fets, los habitants de totes las nacions civilisadas, en una proporció de un vint per cent al menos, fan ratllas curtas o se las pegan d' escriptors.

Partint de la base de que 'l gerent de la Academia Mont-Real ofereix la tentadora promesa de 142 distincions, entre premis, accessits y mencions, no olvidant que dirigeix a sis nacions distintas lo seu programa de concurs internacional, y suposant—tirant pèl cap curt—que cada una de aquestas sis nacions 'l hi envia un contingut de mil composicions, tindrem que Mr. Albert agabella cada any per aquest sol concepte la cantitat de sis mil pessetas en sellos de franqueig.

Sis mil pessetas en sellos! Are no més m' agradaria saber si Mr. Albert, a més de president inamovible de la Academia Mont-Real, té estanch.

Després se verifica la *solemne* distribució de premis.

Ab sis mil pessetas de primer entuvi, ja pot Mr. Albert estrenar frac y corbati blanc, y donar al acte tota la solemnitat anunciada.

Però avants de la sobredita distribució, «se fa coneixe als interessats—parla 'l programa—'l resultat de aquest concurs y la seva situació respecte a la Academia.»

En aquest punt lo programa es molt poch explicit; pero jo hi sentit a dir que 'ls autors premiats, junt ab la notificació del honor que se 'ls dispensa, reben un diploma y un *recibo* exijintlos una quota a títol de *Academichs de Mont Real*, que com lo seu nom ho indica, la qüestió son *vals*.

Aixis queda fixada la situació del premiat respecte a la Academia. Afluixant la mosca.

Si al autor se 'l advertis avants se abstendria de concorrehi, estolviantse la pesseta en sellos.

Però se 'l hi diu després, quan ja té 'l premi, quan ja la seva vanitat está satisfeta y qui es l home tant tacanyo y tant mesqui que renunci a la gloria d' escriptor llorejat en un certamen internacional, per no satisfacer la miserable quota que se li reclama a títol de individuo de la Academia Montreal de Tolosa?

Tot lo més que podrà dir, serà: «No m' agafarás més» pero de moment, paga.

Y sopusant—no ho sé de cert—que 'l títol de académich costi no més que deu duros y elevantse a 142 lo número dels que cada any poden obtenirlo, resulta per aquest concepte un altre ingrès de 7,100 pessetas.

Y ultimament ve 'l negoci de la venta del tomo de las poesias premiadas que s' expén a tres pessetas. (Y are de pás s' explicaran perque s' exigeix que 'ls treballs sigan tan curts) Encare que aquest tomo no produeixi més que un benefici de 900 pessetas, tenim que Mr. Albert, realisa cada any lo següent:

Sellos de correu	6 000 ptas.
Títols de Académichs..	7,100 »
Tomo..	900 »
Total	14,000 ptas.

¡Catorze mil pessetas! O siga una rendeta de més de 7 duros diaris cada dia, la qual es més que suficient per viure a Tolosa, ab totes las consideracions de un president inamovible de la Academia Mont-Real.

Y després dirán que la literatura ben explotada no donal.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Alsar un teatro ab cinch ó sis semanas, es un especie de miracle. La gent de iglesia no hi creurá; pero se 'n pot convence facilmente arribantse fins al *Teatro Ribas*, Plassa de Catalunya, cantonada al carrer de Vergara. L' edifici es vistós y ademés es gran. Té bonas condicions acústicas, y está iluminat ab gas y electricament. No judiquem dels adornos perque aquestos han quedat per fer. ¡Llástima que no tinga més esbarjo pèls intermedis! Y llástima també que las sortidas sigan tant estretas!

La companyia de la Pastor es digna de la fama de que ha vingut precedida. Ella es molt barbiana; en Zamacois, un graciós de primera, en Mesejo no deixa res que desitjar, y en quan a n' en Riquelme ja 'l coneixiam, per haver treballat al Principal, a satisfacció del públich.

De las obras n' hi há de divertidas y n' hi há que son poch apropósit pèl nostre públich, que no es prou llamench per trobar gust ab *De Cádiz al Puerto* y ab la parodia de *La Pasionaria*. Algunas otras han distret y otras han agradat. L' espectacle de pessas adoleix de falta de sustancia. Se passa un rato divertit, es cert; pero ningú s' emporta res del teatro. Es com lo menjar de aquellas fondas que halaga 'l paladar y deixa 'l ventrell ab gana. Afortunadament l' entrada no val més que dos ralets.

En lo *Bon Retiro* la reaparició de 'n Blanchent ha donat lloch a molts comentaris. Lo barítono ca alá ha guanyat molt en tots conceptes; pero encara li falta seguir molt de camí, per ser una notabilitat.—La Russell ahir havia de despedirse del públich, cantant *I Puritani*.

Y are, plassa a n' en Rossi. La senmana entrant ne palarem llargament.

Li deyan a n' en Mario que no variara 'ls espectacles y lo qu' es aquesta senmana no poden queixarse 'ls amichs de la vanitat, ja que a més de *El espejo y Cabeza de chorlito* ha posat *La rosa amarilla*, *El baile de la condesa* *El pleito de Sand val* y *Otra casa con dos puertas*.—Totas aquestas obras son diferents; pero se semblan per la pobresa del argument y la falta de interés. Son fruita d' istiu y 'l *Demi-monde*? Ja fa temps qu' estem esperant la célebre producció de 'n Duma y esperem qu' en Mario no 'ns la farà gruar gaire.

En los demés teatros, sense novetat. Al *Español* están preparant l' estreno de *Rip-Rip* y al *Tivoli*, l' estreno de *Climenea*.

Diumenje vá donarse un concert en lo *Teatro Lírico*

a benefici del *Asilo Naval*. Com que no 'm ván convidar no vaig assistirhi.

Y si algú diu que tractanse de un objecte benèfich havia de gratarse la butxaca, dech respondre que jo no contribueixo a sufragar los gastos de l s professors de Corpus, tenint en compte que 'ls noys del *Asilo Naval* ván assistir a tolas, gstant una gran cantitat de cera.

N. N. N.

CARTA (1)

Adeu, noya; en mi no hi pensis may més; ja 'n tinch prou de tú. Aquells pelots en que 'ls llensis res me fa: vull que 't convencis que per mi, tú no ets ningú.

Aquellas cartas que un dia vaig escriure plé de foch y fent veure que 'm moria, no eran més que fantasia. Ja las pots posar a aquell lloch.

De l' anell que vaig donarte vull ferte veure l' engany perque en cap puesto alabarte pagas que ab ell vas quedarte: no es de plata, no; es d' estany.

Y si be al teatro 't portava, no 'm costava cap d' ner: feya veure que pagava; pero es que entrari 'm deixava un vehi meu que es porter.

Los versos que 't vaig escriure no valen res, son dolents; no més los feya per riure, per distreurem, fene viure tocant lo cel ab las dents.

Ves, esplicaho a ta mare, digali que m' hi burlat de tots; d' ella, de ton pare... y 'm callo 'l demés encara que tú sola ho has passat.

Mes no tingas por que ho conti a ningú més que als amichs, puig cap d' ells crech que 't afronti ni que fins a tú 's remonti pera darte més fatichs.

Pels joves d' aquesta terra es igual que tú a n' al mon no hi fossis ni en pau ni en guerra; are ets un zero a la esquerra, y 'ls zeros aixis res son.

Ja sé que al llegir aquesta tindrás un disgust de mort. Ja estarias tú ben llesta si en cada lletra la pesta hi posés que tinch al cor.

Quan hi penso! Fà tres mesos que aguantava sens dir res; mes jo més ferm que 'ls inglesos, fins que al últim compromesos vaig arpeglaus als tres.

Ta mare pesava figas: vaig entrar sens fer soroll prop las filas enemigas... Tu al cost deya:—Estigas! abessantlo bé pèl coll.

Tant atrafegats estavau, que ni 'm sentiren tampoch: cada sospir que llensavau era gel que a mi 'm donavau y per valtres era foch.

Me 'n vaig tornar endarrera y a la porta vaig truca: tú m' obrires l'alamera, ton cosí sota 'l llit era y ta mare 's despertá.

Desde llavors te fingia un amor inmens, grandió: per tot arreu te seguia, ab tú anava, ab tú venia perque 'm vejessim fer l' os.

Ara aixis de cop y volta 't deixo, perque 'ls meus fins son que si 't diuen:—Escolta! 'Mont es aquell?—Sense solta deguis contestá als vehins.

Que per mi no hi ha cap castich que fassi més perténir ab lo preguntar elástich dels tafaners, que es lo fástich que fa no saber que dir.

Aixi 'm venjo! Búscat colla, mes no crech que fassis sort; puig ningú tant pasta molla hi ha que vulgui en lloch de *polla* passejar pèl mor un mort.

Adeu, noya, desesperat tota sola pèls reconcs; y si encara tens fe, esperat mes sobre tot considerat que per tú tots estant bons.

Aquesta carta t' entrego, pero tingas per segú, que la he escrita ab molt sossego; mes la arrugo y la rebrego pera aixis darta a tu.

Per la copia,

BLANCA NEGRA.

(1) Fou trobada feta una bola entre las escombrarias per l' escombrayre de casa, qui me la entregá perque diu que aixó de las policias no fá per ell.

ESQUELLOTS.

Tota la premsa de Barcelona s'ha adherit a la idea de demanar al govern l'indult del capità y 'l comandant de Sta. Coloma de Farnès condemnats a mort pel Tribunal suprem de guerra.

Naturalment, quan dich tota la premsa vull dir tota, inclús *La Dinastia* y *el Correo catalán*, tota menos *El Diario de Barcelona*.

Lo *Brusi* es aixís, farà qualsevol cosa, donará compte, per exemple, de totes las funcions y funcionetas de iglesia, de tots los sermons que s'predican, de totes las novenas que s'celebran; pero no demanará may que s'estolvihi la vida de un home condemnat a mort.

Quan hi ha un descarrilament es molt capàs de dir: «Afortunadamente los coches destrozados eran todos de tercera clase» pero no s'comourá davant de un pare de familia posat en capella per un delictes que a altres sers mes afortunats los ha valgut grans ascensos y consideracions.

Es una malaltia com qualsevol altre.

Aixís com hi ha periodistas que tenen atachs de bilis ó llagas al coll, n'hi ha que tenen durícias al cor.

Y aquests no sollicitan l'indult de ningú. Son tant religiosos que lo que volen es que matin al próxim, per resarli desp és una part de rosari.

Pero, de moment que 'l matín... y á veure si la familia del difunt los envia l'anunci de defunció.

Lo govern francès ha prohibit las corridas de toros. Los pobles del Mitj dia están indignats y elevan exposicions contra la prohibició del govern.

Nada, qu'en tot lo Mitj-dia de Fransa, no se sentino un crit:

—¡No lo entiendo!.. ¡No lo entiendo!..

Tenim lo cólera á Tolon, com qui diu á dos passos de Barcelona.

¿Ho sent D. Albert?

Aixó vol dir que 's necessari que 's desperti. La ciutat es bruta y es precis fer fregas als empedrats y grans locions á las clavegueras.

Miri D. Albert que 'ls que dormen massa son los primers que l'arreplegan.

Alsa, alsa, aixequis.

Y aixís com los almogàvers deyan: «¡Desperta ferro!», vosté ha d'exclamar: «¡Desperta escombral!»

Un senyor que firma ab lo nom de «Un caballero de la Real orden de Carlos III», ha publicat un comunicat en lo *Diari de 'n Brusi* queixantse de que 'ls noys de un colégi que ván anar á una de las professons de Corpus, duyan bandas iguals á las de aquella Real Ordre.

¡Quants ne vá deixar lo rey Herodes!

—¿De noys que ván á estudi?

—No senyors: de caballers de Carlos III.

Algun temps endarrera vá presentarse un moro á Alcira, y tal impresió ván deixarli las ceremonias del culto católich que vá demanar lo batisme.

Figúrinse quina alegría ¡veure convertit á un moro no mes qu'en presencia de la fastuositat de las funcions de iglesia!

Ván batejarlo, tant que 'vá ser padri lo diputat á Corts, y 'l moro vá adquirir grans simpatias en tota la població.

Y una vegada vá tenirlos lo 'cor robat, vels'hi aquí que vá comensar á contarlos las historias més extraordinarias.

En un siti de la Peninsula hi havia un tresor amagat, pertanyent á un renegat que li havia donat l'encàrrech de recullirli y de portarli.

Lo rector de Alcira vá deixar diners al moro convertit perque pogués desenterrar lo tresor... y 'l moro ha desaparegut, sense que li hajan vist may més ni 'l turbant, ni las sabatillas.

Y... ¡oh desilució! Després vá saberse que 'l tal moro, ni menos era moro.

Era un criminal fill de la Olleria, que per haver comés alguns delictes havia emigrat al Africa.

De manera que are ja no 's dirá: «Afartam y digam moro», sino: «Batéjam y deixam quartos».

La autoritat de Berlin ha reglamentat las horas de tocar lo piano.

O lo qu' es igual; se limitan las horas en que podrá tocarse, per evitar als vehins mal-de-cap y molestias.

No en vá s'ha dit que 'l piano es un instrument de tortura de las societats modernas.

Recorts de la professó del Pi:

Lo talem vá enredarse ab los arbres de la Rambla y... ¡vá caure!

Hi anavan moltes criaturas vestidas de sants. Abundavan los Sant Joans ab lo seu bé corresponent.

De manera que are ja no s'enfadarán, si dihém que hi anava molta llana.

En lo carrer del Call vá haverhi gran xibarrí promogut per alguns individuos de la Juventut católica, enpenyats en fer treure la gorra á dos joves.

Va haberhi atropellos, empentas y xiuladas.

Inconveniencies de que las professons vajan pels carrers.

Y no 's pensin. A alguns dels que assistian á la del Pi, al veure aquell esbalot, la professó ja 'ls comensava á anar per dintre.

Qu' es com hauria de ser.

Perque vegin si es civilisadora l'afició als toros.

A Teruel davan una novellada, y cremats los que no havian pogut entrar á la plassa, ván comensar á tirar pedras desde fora, cayent á dintre tant espessas, que vá tenirse que suspendre la corrida.

Y aixó que aquella ciutat es la patria dels poétichs amantes de Teruel.

A Madrid ha comensat á publicarse un periódich ab lo titol de *El Loco*.

Lo dia que rellisqui, com si ho vejés, lo condemnarán á tants dias de manicomi preventiu.

Escena:

Passa un cotxe per davant de un quartel.

Surt un gos de Terranova y aborda als caballs, espantantlos: lo cotxero fá petar lo fuet sobre l'esquena del gos.

Un oficial tot cremat detura 'l carruatje y tracta de posar pres al cotxero.

Y á lo millor de las disputas entre aquest y l'oficial sobre si quedaria ó no detingut, un soldat agafa una pedra y la tira al ull del cotxero.

Aquest soldat es un digne rival de Bertrand Duguesclin: «No quita ni pone rey—pero ayuda á su señor.»

Y ab l'hassanya del soldat vels'hi aquí 'l cuento acabat.

Are que s'han acabat las professons, passarem comptes.

Los 16 capellans que rellevantse de tant en tant duhen lo tabernacle y la custodia de la Catedral, han costat 370 pessetas.

Jo 'm creya que treballavan per honor á la custodia; pero veig que ho fan per la canlitat de 26 pessetas 42 cèntims per barba ó per corona.

Francament, com a feyna de camállich, la trobo cara.

L'Ajuntament ha gastat 11,000 pessetas per sufragar los gastos de la professó de Corpus.

La ciutat está endeutada, hi ha molts serveys desatesos, hi ha molts 'obres que no menjan...

¿Y qué importa?

La qüestió es gastar 11,000 pessetas per cera.

Aixís l'Ajuntament podrá dir que 'ns está encerant.

Un vá á la gobernació y pregunta pel governador.

—Ja hi es; pero no está visible respon lo porter.

—Fá bè de dirrho... Un'altra vegada portaré 'l microscopi.

QÜENTOS.

Un autor dramátich té la mala costum de pegar á la seva dona, y per jutificarse diu:

—Res, son cops d'efecte.

Una mare de familia prén una dida pel seu fillot. Es una dona de forsa, robusta y sapada.

—obre tot, dida, li diu, tinga cuidado... Miri que hi ha molta passa de garrotillo.

—No me 'n parli, respon la dida: 'l meu home 'n vá morir.

—Del garrotillo? Si qu' es estrany...

—Vull dir, que ván darli garrot.

La senyora Pona, que ha vingut á més sense perdre las costum y la manera de parlar que tenia quan venia fideus y betas, te alguns convidats á taula, y no fá més que dir bestiesas.

Tots los comensals riuen á qui més pot. Unicament lo marit, comprenent qu' está en ridicul, se mossega 'ls llabis.

—Pero que tens Magi, diu ella, que 't passa, que faig riure á tothom menos a tú?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

La primera es una lletra, un condemnat es dos hu, la dos tercera es una eyna de que 'l pagés ne fá us. Dos, es nota de la música, l'hu tercera á voltas, bull, la tres inversa es menjar. se cou, y pica sent crú.

De tot tú 'n tens com jo, dugas. Vaja lector donchs bon ull.

C. y R. C. DEL PIRILÍTICH.

II.

En mos ratos de hu tercera, vaig al tot, sols perque 'm dona, gust de senti á mossen Pere, puig que parla molt segona.

DEUDET DE RUS.

ANAGRAMA.

Ja que tú ets tant animal —vá dirme ahí 'l Sr. Blás— ó aquesta tot matarás ó tot, conforme veurás ó 't faré posar total.

UN BARCELONETÍ.

MUDANSA.

De talons alguns ne té qui es total posat ab e: y es molt tot escrit ab a qui no ho sab eudaviná.

NAS DE PUNTA INGLESA.

TRENCA-CLOSCAS.

DON RAVIOLA

Formar ab aquestas l'etras degudament combinadas lo nom de un poble de Catalunya.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletas que llegidas horisontal y verticalment, digan: 1.ª ratlla: una consonant—Segona, un quadrúpede.—Tercera, nom de dona.—Quarta, un número.—Quinta: Una vocal.

MARTI ROCA Y R.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom d'una classe de roba.
- 2 7 4 3 2 7.—Instrument per agafar animals.
- 4 2 5 6 7.—En las iglesias n'hi ha.
- 2 7 4 7.—Una classe d'animal.
- 7 6 7.—Nom de dona.
- 2 3.—Una nota musical.
- 2.—Una lletra.

GEROGLIFICH.

×
LLAN
II
ABAD
ELL

A. PRETA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Ca-na-na.
2. Id. 2.ª.—Ta-ba-co.
3. ANAGRAMA.—Abat-Taba-Bata
4. CONVERSA.—Viladerens.
5. TRENCA-CAPS.—La Redoma encantada.
6. ROMBO.—
C
M A S
M A P A S
M A N E L E T
C A P E L L A D E S
S A L A Z A R
S E D A S
T E R
S
7. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Marcelino.
8. GEROGLIFICH.—Per pansas Málaga.

TIPOS Y TOPOS

COLECCIÓ DE RETRATOS Á LA PLOMA
PER
C. GUMÁ

Un elegantíssim tomet de 32 planas en quart, imprés ab molt esmero sobre paper superior.

Preu DOS rals.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals llibrerias y kioscos.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 11 y 13.

Per guardarse dels robs, los vehins de Barcelona s' haurán de posar en estat de defensa y patrullar pèl barri.

Y fins per sortir á passejar s' haurá de anar previngut.

Los Barcelonins imploran la protecció del seu patró, que al Cel siga.

Y corre 'l perill de que 'ns prenguin la camisa.